

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1126/2024
19.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Кнежевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К. бр.66/21 од 23.08.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1004/23 од 12.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Кнежевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К. бр.66/21 од 23.08.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1004/23 од 12.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К.бр.66/21 од 23.08.2023. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Истом пресудом, окривљени АА је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, док ће о трошковима кривичног поступка бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1004/23 од 12.03.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ, ВВ и АА и жалбе окривљених АА и ВВ, па је потврђена пресуда Вишег суда у Шапцу К. бр.66/21 од 23.08.2023. године.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Кнежевић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да наведене пресуде укине у односу на окривљеног АА и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Бранилац такође тражи да му се досуде трошкови кривичног поступка на име награде адвокату за састављање захтева за заштиту законитости у износу од 135.000,00 динара.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Кнежевића, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је у првостепеној пресуди повређен објективни идентитет оптужбе, јер је у изреци оптужног акта наведено да је окривљени АА кривично дело учинио у урачунљивом стању, док је у изреци пресуде наведено да је дело учинио у стању битно смањене урачунљивости. Бранилац истиче да наведено само по себи не би представљало прекорачење оптужбе, али да је првостепени суд приликом одмеравања казне окривљеном, ценио као отежавајућу околност да је окривљени кривично дело извршио у стању битно смањене урачунљивости, чиме је учињена повреда закона на штету окривљеног, јер је доведен у неповољнији кривично-правни положај, тако што му је онемогућено евентуално ублажавање казне, за шта је постојала могућност применом члана 57. Кривичног законика.

Изнете наводе захтева браниоца Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према садржини изреке оптужнице Вишег јавног тужилаштва у Шапцу Кт. бр.61/12 од 03.12.2012. године, коју је преузело Основно јавно тужилаштво у Шапцу под бројем К.т бр.219/13 од 19.03.2013. године и заведена под бројем Кт. бр.58/21, окривљеном АА је стављено на терет да је дана 03.04.2012. године око 14,00 часова, прихватио позив окривљеног ВВ, од ког је сазнао да је на штету ГГ извршио кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело је прописана казна затвора преко пет година, па је у урачунљивом стању и са умишљајем прикривао средство којим је ВВ дело учинио, тако што је дошао у стан окривљеног ВВ и од њега преузео оружје које је ВВ употребио за извршење кривичног дела, и то пиштољ марке „Црвена застава“ М -57, калибра 7,62 мм, никлован, са дрвеним корицама, без идентификационих бројева, са једним оквиром од 7 метака и једним од осам метака, након чега је ово оружје и муницију неовлашћено носио кроз град а потом неовлашћено држао у стану у улици ... број .., где су оружје и муниција пронађени и уз

потврду привремено одузети од стране ОСЛ ПУ Шабац, при чему је окривљени био свестан да овим чини кривично дело, свестан свог дела и његове забрањености па је извршење кривичног дела хтео, чиме је извршио кривично дело неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. КЗ.

Решењем Вишег суда у Шапцу К. бр.66/21 од 15.08.2022. године обустављен је кривични поступак против окривљеног АА, због кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. КЗ, по оптужници Вишег јавног тужиоца у Шапцу Кт бр.61/12 од 03.12.2012. године, због апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Из изреке пресуде Вишег суда у Шапцу К. бр.66/21 од 23.08.2023. године произилази да је у истој, а везано за окривљеног АА, једина разлика у односу на оптужни акт у томе што је наведено да је окривљени АА кривично дело извршио у стању битно смањене урачунљивости и тако што су из описа одстрањени елементи кривичног дела за које је обустављен поступак.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По оцени Врховног суда, у изреци правноснажне пресуде, а у односу на оптужни акт, постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљеног АА (субјективни идентитет) и дела које је предмет оптужбе и то кривичног дела неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика (објективни идентитет), а за које кривично дело је окривљени оглашен кривим. Из наведеног произилази да пресудом оптужба није прекорачена.

Притом, чињенични опис кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ је у потпуности једнак диспозитиву оптужнице. Чињеница да је у изреци пресуде наведено да је окривљени кривично дело извршио у стању битно смањене урачунљивости, не може се тумачити као неповољније по окривљеног, с обзиром да је на тај начин било могуће окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију, што је окривљеног ставило у повољнији положај у односу на оптужни акт. Наводе браниоца окривљеног да је дошло до прекорачења оптужбе јер је суд чињеницу да је окривљени кривично дело извршио у стању битно смањене урачунљивости ценио као отежавајућу околност и да је самим тим доведен у неповољнији кривично-правни положај, тако што му је онемогућено ублажавање казне, суд је оценио као неосноване из разлога што је одредбом члана 23. став 3. КЗ прописана само могућност, али не и обавеза да се окривљеном ублажи казна у случају када је дело извршио у стању битно смањене урачунљивости, што значи да је на суду да у сваком конкретном случају одлучи да ли ће применити наведену одредбу.

Имајући наведено у виду, Врховни суд је наводе браниоца окривљеног да је повређена одредба из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оценио неоснованим.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Кнежевић указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, односно да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело. Међутим, наведену повреду бранилац образлаже тиме да је код окривљеног АА у време извршења кривичног дела постојала стварна заблуда, те да из доказа изведених током кривичног поступка произилази да код окривљеног није постојао умишљај у односу на кривично дело за које је осуђен, и да није био свестан да носи и држи оружје, нити је то хтео, из разлога што је био уверен да се у оригиналној торби од камере налази само камера и њени пратећи делови. Бранилац још истиче да је стварна заблуда код окривљеног била неотклоњива, јер није знао ништа ни о пиштољу ни о кривичном делу које је њиме учињено, тако да није био дужан и није могао да избегне заблуду у погледу околности да је од окривљеног ВВ поред камере и њених пратећих делова преузео и брижљиво скривени пиштољ, а у прилог наведеном говоре и резултати ДНК анализе, на основу којих је утврђено да трагови окривљеног АА не постоје ни на једном од предмета односно нити на пиштољу, нити на два оквира и зрну. На крају, бранилац још истиче да код окривљеног АА није постојао мотив за извршење кривичног дела, те да је његова одбрана логична и поткрепљена доказима.

На овај начин, иако се бранилац формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, исти на описани начин, у суштини оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова давањем сопствене оцене изведених доказа, наводећи да није доказано да је окривљени поступио са умишљајем и наводећи чињенице којима доказује да је код окривљеног у време извршења кривичног дела постојала неотклоњива стварна заблуда, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић